

dette Udtryk, og det ikke blot med Hensyn til Administrationsudgifterne, men navnlig ogsaa med Hensyn til Pensionsudgifterne. Jeg kommer herved til at gjøre endnu en Bemærkning, som ligeledes tjener til at belyse Embedsmændenes Kaar, og det er, at de stadige Indskrænkninger selvfølgerlig ogsaa forringe de nuværende Embedsmænds hele Stilling. De have ikke blot, som jeg har tilladt mig at paavise, den Virkning for dem, at de langt senere opnaae kongelig Udnævnelse, men de have ogsaa den Virkning, at de overhovedet slet ikke naae op til de Stillinger, som dog have været det Endemaal, til hvilket de have sigtet, da de hengave sig til Embedsbanen. Dette er altsaa allerede en ikke ringe Forringelse i Embedsstandens Kaar. — Men jeg kom bort fra den Tanke, som jeg egentlig beskæftigede mig med, nemlig hvorvidt det ikke i alt Fald var forstandigt og rigtigst at lade Staten selv optræde som Pensionskasse istedetfor Livrenteanstalten. Jeg siger med Hensyn dertil, at, selv om det maatte erkjendes og indrømmes, at det vil koste noget mere at gaae den Vej, der her er foreslaaet, saa er det ogsaa ganske siensynligt, at Sagen kommer til at stille sig anderledes for Embedsmændene og for Folket, naar de indeholdte Procenter opsamles som en Livrente, end naar de kun fremtræde som en Besparselse i Statskassens Udgifter, som man kun vil kunne see, saalænge de vedblive at blive opførte som Afdrag paa Pensioneringen. Forudsat at man senere vil finde at flytte dem bort deraf, saa vilde der aldeles Intet være opnaaet for Embedsmændenes Stilling derved, at man havde paalagt dem de Afdrag, som her ere foreslaaede.

Det ærede Medlem for Alborg Amts 2den Valgfreds (Spønneff) betegnede min Stilling til denne Sag ganske rigtig. Han sagde, at jeg havde taget paa den som paa en bedst Medicin. Jeg har søgt at gjøre det ærede Thing bekendt med — hvad jeg nu hører, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen) har vidst allerede for længe siden, og hvad ganske vist Enhver har maattet kunne see sig selv Noget om — at den Pensionsbyrde, som man altid tager i Munden, naar Talen er om at fremhæve denne Byrdes

store Betydning ligeoverfor Statens Eigner, ikke i og for sig kan siges at være en Følge af Pensionsloven eller af vore Administrationsforhold. Jeg har troet, at det var min Pligt, som det første og væsentligste Svar jeg kunde give, at oplyse om denne Sagens Sammenhæng, saaledes som den virkelig er, og ved Siden deraf atter og atter at henlede deres Opmærksomhed paa den Grundtanke, der, som sagt, gaaer igjennem alle Lønningslovsforslagene, at det er gjennem en Indskrænkning af Antallet af Embedsmænd, at Besparselserne væsentlig skulle opnaaes. Jeg har sagt det flere Gange, og jeg har navnlig sagt det meget alvorlig engang i denne Samling, men jeg opnaaede aldeles ikke Andet derved, end at et temmeligt spodff „Hør!“ fulgte mine Uttringer i saa Henseende. Det er imidlertid min Overbeviisning, at det er den rette Vej, den Vej, som hurtigst vil føre til Maalet, og som man derfor bør gaae. Men naar man nu ikke i de lovgivende Forsamlinger er tilfreds med dette, naar man ikke vil give Tid eller i alt Fald troer at kunne finde paa Forslag, der hurtigere kunne føre til et bedre Resultat, saa siger jeg, at der for mig er en bestemt Opfordring til at søge, om mulig ved Hjælp af saadanne at bringe en Afslutning paa disse Sager tilveie, thi der er ikke nogen stor Udfigt til, at man vil kunne komme tilrette om bedre Vilkaar ved rolig at vente og vedblive at lade Sygdommen gribe om sig. Man tilgve mig, at jeg her fremhæver endnu et Moment, som for mig har en sær Betydning og det er det, at ikke saa af Statens Embedsmænd endnu leve uden nogen Lønningslov. Trods Tidens Fordringer og trods det, at man ligeoverfor andre Classer af Embedsmænd har anseet det for rigtigst og nødvendigt at forhøje deres Lønninger, er der dog endnu ikke ganske saa Embedsmænd, for hvilke der ikke eksisterer nogen Lønningslov. Ministeren er altsaa henviist til i Finanslovsforslaget at søge om Forhøielse af deres Lønninger, men man henviiser under sammes Behandling stadig til at lade det blive ved det Hidtilværende, indtil Lønningslovene komme igjennem, og der er saaledes meget ringe Udfigt til ad den Vej at komme til at gjøre disse Embedsmænd den